Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 15. septembra 2021 *

„Javni uslužbenci – Pogodbeni uslužbenci – Osebni prejemki – Izselitveni dodatek – Člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom – Zavrnitev dodelitve izselitvenega dodatka – Običajno prebivališče – Delo v mednarodni organizaciji s sedežem v državi zaposlitve“

V zadevi T-466/20,

LF, ki ga zastopa S. Orlandi, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata T. Bohr in A.-C. Simon, agenta,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU za razglasitev ničnosti odločbe Urada Komisije za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) z dne 11. septembra 2019, s katero je bil tožeči stranki zavrnjen izselitveni dodatek,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, P. Nihoul (poročevalec), sodnik, in R. Frendo, sodnica,

sodna tajnica: M. Marescaux, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 23. aprila 2021

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 69 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), ki se na podlagi člena 20(2) in člena 92 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (v nadaljevanju: PZDU) po analogiji uporablja za pogodbene uslužbence, določa:

„Izselitveni dodatek je enak 16 % celotnega zneska osnovne plače, gospodinjskega dodatka in otroškega dodatka, do katerih je uslužbenec upravičen. Izselitveni dodatek znaša najmanj 538,87 EUR mesečno.“

2 Člen 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ki se v skladu s členoma 21 in 92 PZDU prav tako po analogiji uporablja za pogodbene uslužbence, tako določa:

„1. Izselitveni dodatek v višini 16 % celotnega zneska osnovne plače, gospodinjskega dodatka in otroškega dodatka, se izplača uradniku:

(a) uradnikom:

– ki niso in nikoli niso bili državljani države, na katere ozemlju je kraj, v katerem so zaposleni, in

– ki v obdobju petih let, ki se je končalo šest mesecev pred začetkom dela, niso stalno prebivali ali opravljali svoje glavne poklicne dejavnosti na evropskem ozemlju te države. Pri uporabi te določbe se ne upoštevajo okoliščine, ki izhajajo iz dela za drugo državo ali mednarodno organizacijo;

(b) uradnikom, ki so ali so bili državljani države, na ozemlju katere je kraj njihove zaposlitve, vendar so v desetih letih pred datumom začetka svoje službe stalno prebivali zunaj evropskega ozemlja te države zaradi razlogov, ki niso povezani z opravljanjem dela v državni službi ali v službi mednarodne organizacije.

[…]“

Dejansko stanje

3 Tožeča stranka, LF, je belgijski državljan in je bila rojena v Belgiji.

4 Leta 1982 se je pri starosti štirih let z družino preselila v Francijo, kjer je študirala in delala do 31. marca 2013, razen v obdobju med 1. junijem 2002 in 31. majem 2003, ko je delala v Peruju za francosko ministrstvo za zunanje zadeve.

5 Med 1. aprilom 2009 in 30. marcem 2013 je delala na francoskem ministrstvu za ekologijo, trajnostni razvoj in energijo v Parizu (Francija), med 1. in 30. aprilom 2013 pa je bila prijavljena kot iskalec zaposlitve v Franciji.

6 1. maja 2013 je začela delati za Evropsko komisijo v Bruslju (Belgija) kot pogodbeni uslužbenec v funkcionalni skupini IV za Generalni direktorat (GD) za raziskave in inovacije, nato za GD za kmetijstvo in razvoj podeželja, v okviru pogodbe za določen čas, ki je bila brez prekinitev večkrat podaljšana. Ta pogodba se je iztekla 30. aprila 2019.

7 V tem celotnem obdobju je tožeča stranka prejemala izselitveni dodatek na podlagi člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom zaradi svojega belgijskega državljanstva in odsotnosti z belgijskega ozemlja v obdobju desetih let pred začetkom dela za Komisijo.

8 Leta 2014 se je tožeča stranka v Belgiji poročila s francosko državljanko, s katero ima dva otroka, rojena v Bruslju leta 2015 in 2017. Žena, ki je imela status samozaposlene osebe v Franciji, je v Belgiji delala na podlagi pogodbe za nedoločen čas. Glede na informacije, ki jih je tožeča stranka predložila na obravnavi in so vpisane v zapisnik obravnave, je žena davčna rezidentka v Belgiji.

9 Komisija je 20. novembra 2018 objavila razpis notranjega natečaja COM/03/AD/18, odprt za pogodbene uslužbence, za zaposlitev uradnikov z nazivom AD 6. Tožeča stranka se je prijavila na ta razpis in njeno ime je bilo 3. decembra 2019 vpisano na seznam uspešnih kandidatov.

10 Poleg tega se je tožeča stranka 25. januarja 2019 prijavila na medagencijski razpis prostega delovnega mesta REA/INTER-CA/2018/PA/A-B/FGIV/09, objavljen 7. januarja 2019, za zaposlitev pogodbenih uslužbencev v funkcionalni skupini IV v Evropski izvajalski agenciji za raziskave (REA). V skladu s tem razpisom prostega delovnega mesta so v postopku lahko sodelovali samo pogodbeni uslužbenci, ki so delali v instituciji Evropske unije.

11 Tožeča stranka je maja 2019 vprašala agencijo REA o rezultatu te zaposlitve. REA ji je 16. maja 2019 odgovorila, da odločitev o tem še ni bila sprejeta, in jo zaprosila, naj ostane „potrpežljiv[a] in zavzet[a]“.

12 REA je v elektronskem sporočilu z dne 7. junija 2019 tožeči stranki poslala ponudbo za zaposlitev na delovnem mestu pogodbenega uslužbenca od 1. septembra 2019 za obdobje enega leta, ki se lahko podaljša. Tožeča stranka se je s tem predlogom strinjala 11. junija 2019.

13 Med 1. majem in 31. avgustom 2019 je bila tožeča stranka prijavljena kot iskalec zaposlitve v Belgiji, pri čemer je njene dodatke plačevala Unija. Poleg tega je bila še naprej upravičena do sistema zdravstvenega zavarovanja Unije.

14 Tožeča stranka je 1. septembra 2019 začela delati za agencijo REA.

15 Urad Komisije za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) je 11. septembra 2019 odločil, da tožeča stranka ni upravičena do izselitvenega dodatka (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

16 Tožeča stranka je 9. decembra 2019 pri Komisiji vložila pritožbo zoper izpodbijano odločbo. Ta pritožba je bila zavrnjena z odločbo z dne 7. aprila 2020, vročeno naslednji dan, z obrazložitvijo, da ne izpolnjuje pogojev iz člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

17 Komisija se je oprla na sodbo z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480), in menila, da ni treba nevtralizirati obdobja od 1. maja 2013 do 30. aprila 2019, v katerem je tožeča stranka delala za Komisijo, ampak je treba to obdobje upoštevati za določitev običajnega prebivališča uslužbenca, ker je navedeno obdobje domnevno preprečevalo oblikovanje

trajnih vezi med njo in državo zaposlitve. Ta institucija je dodala, da glede na merila iz sodne prakse v zvezi z običajnim prebivališčem, in sicer poklicno dejavnost in osebne vezi tožeče stranke, navezanost na Francijo, na katero se sklicuje tožeča stranka, ne more podvomiti o resničnosti dejstva, da ima običajno prebivališče v Belgiji.

18 Komisija je v zvezi s štirimesečnim obdobjem med 30. aprilom 2019, ko se je iztekla pogodba, sklenjena s Komisijo, in 1. septembrom 2019, ko se je tožeča stranka zaposlila v agenciji REA, poudarila, da je tožeča stranka ohranila prebivališče v Belgiji skupaj z ženo in otrokoma v istem stanovanju, v katerem je prebivala prej, z namenom, da tam ostane.

19 Tožeča stranka je bila 17. marca 2020 po uspešni prijavi na notranji natečaj COM/03/AD/18, ki ga je organizirala Komisija, imenovana za uradnika v tej instituciji z učinkom od 16. aprila 2020. Tudi Komisija ji je zavrnila pravico do izselitvenega dodatka. Ta odločba je predmet druge tožbe, ki jo je tožeča stranka vložila pri Splošnem sodišču in je evidentirana pod številko T-178/21.

Postopek in predlogi strank

20 Tožeča stranka je 20. julija 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo. Komisija je 23. oktobra 2020 vložila odgovor na tožbo. Tožeča stranka se je v dopisu z dne 25. novembra 2020 odpovedala vložitvi replike.

21 Tožeča stranka je v dopisu z dne 31. julija 2020 predlagala anonimnost na podlagi člena 66 Poslovnika Splošnega sodišča. Splošno sodišče je z odločbo z dne 14. septembra 2020 temu predlogu ugodilo.

22 Splošno sodišče (četrti senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka.

23 Splošno sodišče je v dopisu z dne 3. marca 2021 strankama na podlagi člena 89 Poslovnika postavilo vprašanja zlasti v zvezi s sodno prakso, ki se po njunem mnenju uporablja v obravnavani zadevi. Stranki sta na ta vprašanja odgovorili v za to določenem roku.

24 Stranki sta na obravnavi 23. aprila 2021 ustno podali stališča in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča, zlasti v zvezi s to sodno prakso.

25 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razglasi za nično;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

26 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Uvodna ugotovitev

27 Člen 2(2) Kadrovskih predpisov določa, da ena ali več institucij lahko kateri koli izmed njih ali medinstitucionalnemu organu zaupa izvajanje nekaterih ali vseh pooblastil, dodeljenih organu za imenovanja (v nadaljevanju: OI), razen odločitev v zvezi z imenovanji, napredovanji ali premestitvami uradnikov. Poleg tega se v skladu s členom 91a Kadrovskih predpisov vloge in pritožbe s področij, za katera se uporablja člen 2(2), vložijo proti instituciji, ki ji je odgovoren OI, ki izvaja pooblastila.

28 Na podlagi členov 6 in 117 PZDU se člen 2(2) in člen 91a Kadrovskih predpisov po analogiji uporabljata za organe, pooblaščene za sklepanje pogodb o zaposlitvi.

29 Komisija je s Sklepom 2003/522/ES z dne 6. novembra 2002 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 413) ustanovila PMO.

30 REA je 12. decembra 2018 na podlagi člena 2(2) Kadrovskih predpisov ter členov 6 in 117 PZDU s PMO sklenila sporazum o opravljanju storitev, iz katerega izhaja, da ta urad določa individualne pravice pogodbenih uslužbencev agencije REA in zlasti tiste, ki izhajajo iz člena 69 Kadrovskih predpisov in Priloge VII k tem predpisom (oddelek E, del II B, navedenega sporazuma o opravljanju storitev). Člen 5(1) dela II A sporazuma o opravljanju storitev določa, da kadar REA pooblasti PMO za izvajanje pooblastil, podeljenih OI ali organu, pooblaščenem za sklepanje pogodb o zaposlitvi, morajo biti v skladu s členom 91a Kadrovskih predpisov tožbe, ki temeljijo na členu 91 Kadrovskih predpisov, vložene proti Komisiji.

31 Torej je bila tožba v obravnavani zadevi upravičeno vložena proti Komisiji.

Edini tožbeni razlog: kršitev člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom

32 Tožeča stranka meni, da je PMO s tem, da ji je zavrnil izselitveni dodatek, kršil člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

33 Komisija izpodbija ta tožbeni razlog.

34 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so pogoji za dodelitev izselitvenega dodatka določeni v členu 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ki se na podlagi člena 20(2) ter členov 21 in 92 PZDU po analogiji uporablja za pogodbene uslužbence.

35 Ta določba razlikuje med dvema primeroma, ki sta odvisna od državljanstva uradnika.

36 Prvi primer, ki je urejen v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, se nanaša na položaje, v katerih uradniki „niso in nikoli niso bili državljani države, na katere ozemlju je kraj, v katerem so zaposleni“. V tem primeru se od uradnika ali uslužbenca, da bi lahko dobil izselitveni dodatek, zahteva, da v obdobju petih let, ki se je končalo šest mesecev pred začetkom dela, ni stalno prebival ali običajno opravljal svoje glavne poklicne dejavnosti na evropskem ozemlju države zaposlitve.

37 Drugi primer, ki je urejen v členu 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, se nanaša na uradnike, „ki so ali so bili državljani države, na ozemlju katere je kraj njihove zaposlitve“. V tem primeru za dodelitev izselitvenega dodatka veljajo pogoji, ki so z dveh vidikov strožji od pogojev v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

38 Ta pogoja sta naslednja.

39 Na eni strani, referenčno obdobje traja deset let za državljane države zaposlitve, medtem ko traja pet let za uradnike, ki niso državljani države zaposlitve (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2007, B/Komisija, F-7/06, EU:F:2007:129, točka 37).

40 Na drugi strani, ohranitev prebivališča v državi zaposlitve za zelo kratek čas v desetletnem referenčnem obdobju zadostuje za povzročitev izgube ali zavrnitve pravice do tega nadomestila (glej v tem smislu sodbe z dne 17. februarja 1976, Delvaux/Komisija, 42/75, EU:C:1976:21, točke od 6 do 11; z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija, T-273/17, EU:T:2018:480, točka 47, in z dne 5. oktobra 2020, Brown/Komisija, T-18/19, v pritožbenem postopku, EU:T:2020:465, točka 112), medtem ko za uradnike, ki niso državljani te države, do izgube ali zavrnitve pravice do izselitvenega dodatka pride samo takrat, kadar je običajno prebivanje zadevne osebe v državi prihodnje zaposlitve trajalo celotno petletno referenčno obdobje (glej v tem smislu sodbi z dne 14. decembra 1995, Diamantaras/Komisija, T-72/94, EU:T:1995:212, točka 48, in z dne 27. februarja 2015, EESO/Achab, T-430/13 P, EU:T:2015:122, točka 54).

41 V obravnavani zadevi ni sporno, da tožeča stranka, ki je državljan države zaposlitve (Belgija), spada v drugi primer in se torej zanjo uporablja člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Za tožečo stranko zato veljajo strožji pogoji, navedeni v točkah 39 in 40 zgoraj.

42 V skladu s sodno prakso mora uradnik ali uslužbenec, ki zahteva izselitveni dodatek, dokazati, da izpolnjuje pogoje za njegovo dodelitev, tako da dokaže, da je ohranil običajno prebivališče zunaj države zaposlitve v celotnem referenčnem obdobju (glej v tem smislu sodbo z dne 27. septembra 2000, Lemaître/Komisija, T-317/99, EU:T:2000:218, točka 50).

Določitev referenčnega obdobja

43 Ta tožba je usmerjena proti odločbi, s katero je PMO tožeči stranki zavrnil pravico do izselitvenega dodatka, ker ni dokazala, da je imela v celotnem referenčnem obdobju običajno prebivališče zunaj Belgije, kar je v nasprotju s tem, kar se v členu 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom zahteva za uradnike, ki so ali so bili državljani države zaposlitve.

44 Za uporabo te določbe je treba določiti referenčno obdobje, ki se mora upoštevati.

45 V skladu z navedeno določbo se to obdobje izteče z datumom, ko uradnik ali uslužbenec začne delati za zadevno institucijo ali agencijo.

46 V obravnavani zadevi je tožeča stranka za agencijo REA začela delati 1. septembra 2019, tako da se je desetletno referenčno obdobje izteklo 31. avgusta 2019.

47 Torej bi se načeloma moralo začeti 1. septembra 2009.

48 Vendar člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom izključuje upoštevanje obdobij, v katerih je uradnik običajno prebival zunaj države zaposlitve zaradi opravljanja dela v državni službi ali v službi mednarodne organizacije (glej točko 2 zgoraj).

49 Zato je treba v takem primeru za določitev, kdaj se začne referenčno obdobje, „nevtralizirati“ ta obdobja, s čimer se to obdobje ustrezno podaljša (glej v tem smislu sodbo z dne 25. septembra 2014, Grazyte/Komisija, T-86/13 P, EU:T:2014:815, točka 51).

50 V obravnavani zadevi je tožeča stranka med 1. septembrom 2009 in 30. marcem 2013, to je tri leta in sedem mesecev, delala v Franciji na francoskem ministrstvu za ekologijo, trajnostni razvoj in energijo.

51 Ker je to dejavnost opravljala za državo zunaj ozemlja države zaposlitve, je treba referenčno obdobje na podlagi člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom podaljšati do 1. februarja 2006.

52 Poleg tega je tožeča stranka delala kot pogodbeni uslužbenec Komisije med 1. majem 2013 in 30. aprilom 2019.

53 Vendar se referenčno obdobje zato ne sme podaljšati, saj v nasprotju s tem, kar je bilo ugotovljeno za obdobja, ki ustrezajo opravljanju dela zunaj države zaposlitve, v zgoraj navedeni določbi ni določena nobena „nevtralizacija“ za obdobja, v katerih je uradnik opravljal delo v državni službi ali v službi mednarodne organizacije v tej državi zaposlitve (glej v tem smislu sodbo z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija, T-273/17, EU:T:2018:480, točki 60 in 62).

54 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da se je v obravnavani zadevi referenčno obdobje začelo 1. februarja 2006 in izteklo 31. avgusta 2019.

Določitev običajnega prebivališča tožeče stranke v obdobju med 1. majem 2013 in 31. avgustom 2019

55 Ni sporno, da je tožeča stranka od 1. februarja 2006 do 30. aprila 2013, na dan pred začetkom dela za Komisijo kot pogodbeni uslužbenec, imela običajno prebivališče v Franciji in torej zunaj države zaposlitve.

56 Nasprotno pa rešitev spora zahteva, da se ugotovi, ali je to prebivališče po 1. maju 2013 preselila v Belgijo.

57 Stranki sta v svoji razpravi referenčno obdobje razdelili na dva dela, ki ustrezata:

– na eni strani obdobju, v katerem je tožeča stranka delala za Komisijo na podlagi pogodbe (od 1. maja 2013 do 30. aprila 2019);

– na drugi strani obdobju od izteka njene pogodbe, sklenjene s Komisijo, do začetka dela za agencijo REA (od 1. maja 2019 do 31. avgusta 2019).

58 Stranki sta se v svojih vlogah osredotočili na to drugo obdobje in poskušali določiti državo, v kateri je tožeča stranka takrat imela običajno prebivališče. V tem okviru je Komisija med drugim trdila, da je bilo to prebivališče v Belgiji, kot je navedla v izpodbijani odločbi, ker je tožeča stranka še naprej živela v Bruslju v stanovanju, v katerem je prebivala z ženo in otrokoma, in ker je bila v tej

državi prijavljena kot iskalec zaposlitve. Tožeča stranka pa je trdila, da se ni preselila v Francijo, ker je čakala rezultata prijav, ki ju je vložila pri agenciji REA in Komisiji, ko je bila še pogodbeni uslužbenec Komisije.

59 Te trditve temeljijo na okoliščinah, kot je dejstvo, da je tožeča stranka ohranila bivališče na istem kraju ob koncu pogodbene zaposlitve pri Komisiji, kar pomeni, da ni treba ločeno preučiti obeh obdobij, omenjenih v točki 57 zgoraj.

60 Stranki pred Splošnim sodiščem menita, da je taka ločena preučitev vseeno zahtevana v sodni praksi. Tako tožeča stranka v točki 31 tožbe navaja, da ji je delo, ki ga je opravljala za Komisijo v obdobju med 1. majem 2013 in 30. aprilom 2019, domnevno preprečilo oblikovanje trajnih vezi z Belgijo. V naslednji točki poudarja, da je bila v tem celotnem obdobju njena navzočnost v Belgiji povezana izključno s tem delom. To stališče po njenem mnenju izhaja iz sodbe z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480).

61 V odgovor na to trditev Komisija, ki se opira na isto sodno prakso, v točki 21 odgovora na tožbo meni, da za tožečo stranko v šestletnem obdobju, v katerem je delala za Komisijo, ni mogoče šteti, da je imela običajno prebivališče v Belgiji.

62 Vendar ta institucija v odgovoru na vprašanje, ki ga je postavilo Splošno sodišče, trdi, da je treba domnevo, ki izhaja iz sodbe z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480, točka 63), in v skladu s katero opravljanje dejavnosti v mednarodni organizaciji preprečuje vzpostavitev trajnih vezi med zadevno osebo in državo zaposlitve, odpraviti, kadar zadevna oseba neha opravljati dejavnost v mednarodni organizaciji, tako da od tega trenutka vezi z državo zaposlitve ni več mogoče prezreti, ko je treba določiti njeno običajno prebivališče.

63 Glede na ta razhajanja in razlike je treba pojasniti, koliko se delo, opravljeno za mednarodno organizacijo v državi zaposlitve, lahko upošteva v primeru osebe, kot je tožeča stranka, ki je zaposlena v instituciji ali agenciji v državi, katere državljanstvo ima, pri določitvi kraja njenega običajnega prebivališča v referenčnem obdobju.

– Posledice, ki jih je treba izpeljati iz dela, ki ga je za mednarodno organizacijo v državi zaposlitve opravljala oseba, ki je državljan te države

64 Za preučitev težave, ki sta jo izpostavili stranki, je treba spomniti, da člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, kot se razlaga v sodni praksi, določa, da se za uradnike ali uslužbence, ki so ali so bili državljani države zaposlitve, obdobje, v katerem so opravljali delo v državni službi ali v službi mednarodne organizacije zunaj države zaposlitve, ne more upoštevati pri izračunu referenčnega obdobja in da ga je treba nevtralizirati (glej točki 48 in 49 zgoraj).

65 Kot je razvidno iz njene ubeseditve, zgoraj navedena določba, nasprotno, ne vsebuje podobnega pravila za opravljanje dela v mednarodni organizaciji v državi zaposlitve, kakršen je primer, ki se obravnava v tej zadevi.

66 Vendar je treba v skladu s sodbo z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480, točka 63), upoštevati opravljanje dela v mednarodni organizaciji za določitev običajnega prebivališča tožeče stranke, ker se za to dejstvo domneva, da preprečuje vzpostavitev trajnih vezi med njo in državo zaposlitve.

67 Drži, da je v nekaterih primerih mogoče, da opravljanje dejavnosti v mednarodni organizaciji ne olajšuje ali celo ne omogoča vzpostavitve takih vezi.

68 Dejstvo ostaja, da je Splošno sodišče za določitev običajnega prebivališča v isti sodbi z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480, točke od 84 do 93), ugotovilo, da je tožeča stranka v referenčnem obdobju z družino prebivala v državi zaposlitve, zlasti ko je opravljala dejavnosti v institucijah oziroma agencijah Unije, in torej v mednarodni organizaciji.

69 Splošno sodišče je v analizi dejanskega stanja v navedeni zadevi kljub domnevi, predstavljeni v točki 66 zgoraj, štelo, da je Komisija v tem primeru upravičeno odločila, da je tožeča stranka v referenčnem obdobju imela običajno prebivališče v državi zaposlitve.

70 Določitev običajnega prebivališča mora namreč temeljiti na analizi dejanskega stanja, pri kateri se preučijo osebne in poklicne vezi, ki jih je vzpostavil zadevni uradnik ali uslužbenec.

71 V tej analizi dejanskega stanja pa ima domneva, na kateri temelji člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom in v skladu s katero je državljanstvo osebe resen indic obstoja številnih in tesnih vezi med to osebo in državo njenega državljanstva, bolj odločilno vlogo (glej sodbo z dne 5. oktobra 2020, Brown/Komisija, T-18/19, v pritožbenem postopku, EU:T:2020:465, točka 82 in navedena sodna praksa).

72 Skratka, sodbo z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480), je treba glede na zgornje elemente razlagati tako, da se opravljanje dejavnosti v mednarodni organizaciji, kadar poteka v državi zaposlitve, lahko upošteva pri določitvi običajnega prebivališča uradnika ali uslužbenca, ki je ali je bil državljan države zaposlitve v referenčnem obdobju v skladu s členom 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, tudi če ga ni mogoče razlagati tako, da samo po sebi pomeni vzpostavitev vezi s to državo.

73 Poleg tega za določitev običajnega prebivališča tožeče stranke v obravnavani zadevi ni mogoče izpeljati nobenega sklepa iz sodbe z dne 25. septembra 2014, Grazyte/Komisija (T-86/13 P, EU:T:2014:815), ki se je nanašala na litovsko državljanko, ki je pridobila italijansko državljanstvo in se zaposlila v Evropskem inštitutu za enakost spolov (EIGE), organu s sedežem v Vilni (Litva).

74 Zadevna položaja sta namreč različna, saj je uslužbenka v navedeni zadevi dejavnost opravljala v mednarodni organizaciji zunaj države zaposlitve, medtem ko je uslužbenec v obravnavani zadevi dejavnost opravljal v mednarodni organizaciji s sedežem v tej državi. Te razlike se ne sme podcenjevati, ker je želeni cilj člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom za institucije, organe, urade in agencije Unije zagotoviti čim bolj raznoliko zaposlovanje z vidika porekla in državljanstva.

– *Dejanske okoliščine za določitev običajnega prebivališča tožeče stranke v referenčnem obdobju*

75 Potem ko so bila tako pojasnjena pravila, ki se uporabljajo, je treba preučiti, ali je Komisija, kot trdi tožeča stranka, lahko menila, da je ta v referenčnem obdobju običajno prebivališče preselila v Belgijo.

76 Za to je treba uporabiti dokazno pravilo, omenjeno v točki 42 zgoraj, v skladu s katerim mora uradnik ali uslužbenec, ki zahteva izselitveni dodatek, dokazati, da izpolnjuje pogoje iz člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

77 V drugem primeru, opisanem v točki 37 zgoraj, ta določba od zadevnega uradnika zahteva, da dokaže, da je imel običajno prebivališče zunaj države zaposlitve, katere državljan je, neprekinjeno v celotnem referenčnem obdobju, opredeljenem v navedeni določbi.

78 V skladu s sodno prakso je običajno prebivališče kraj, v katerem je zadevna oseba v želji, da bi mu podelila stalnost, določila stalno ali običajno središče svojih interesov, pri čemer pojem prebivališča poleg fizičnega dejstva bivanja na določenem kraju zajema namen, da se temu dejstvu podeli neprekinjenost, ki izhaja iz življenjskih navad in običajnih družbenih odnosov (glej v tem smislu sodbo z dne 16. maja 2007, F/Komisija, T-324/04, EU:T:2007:140, točka 48).

79 Za določitev kraja običajnega prebivališča je treba upoštevati objektivne dejanske okoliščine, povezane z zasebnim in poklicnim življenjem zadevne osebe (glej v tem smislu sodbo z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija, T-273/17, EU:T:2018:480, točki 87 in 88).

80 V obravnavani zadevi za obdobje med 1. majem 2013 in 31. avgustom 2019 ni sporno naslednje:

– tožeča stranka je neprekinjeno prebivala v Belgiji;

– leta 2014 se ji je pridružila žena;

– par je tam sklenil zakonsko zvezo;

– žena je tam delala na podlagi pogodbe za nedoločen čas;

– par je tam dobil dva otroka;

– en otrok je tam obiskoval šolo, drugi vrtec.

81 V tem okviru je Komisija v odgovoru na pritožbo trdila, da je treba glede na merila iz sodne prakse, zlasti glede na poklicno dejavnost in osebne vezi, šteti, da je običajno prebivališče tožeče stranke v Belgiji.

82 Tožeča stranka pa je poudarila naslednje okoliščine za dokaz, da je v celotnem referenčnem obdobju njeno običajno prebivališče kljub okoliščinam, ki so bile navedene zgoraj, ostalo v Franciji, ne da bi ga preselila v Belgijo:

– v otroštvu je prebivala v Franciji, nato je študirala in delala v tej državi in imela možnost vključiti se v postopek pridobitve naziva javnega uslužbenca;

– njeni starši ter bratje in sestre prebivajo v Franciji in v tej državi je spoznala ženo, ki ima francosko državljanstvo;

– pred odhodom v Belgijo je v Franciji kupila nepremičnino in jo obdržala v obdobju, v katerem je delala za Komisijo, ne da bi jo oddajala v najem; v Franciji je obdržala tudi številko mobilnega telefona in bančni račun;

– v obdobju, ko je delala za Komisijo, je imela pogodbo za določen čas, ki jo je bilo mogoče podaljšati, katere skupno trajanje ni moglo preseči šestih let in zaradi katere je bila v negotovem poklicnem položaju; poleg tega je v tem obdobju prejemala izselitveni dodatek.

83 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da dokazi, ki jih je tako zagotovila tožeča stranka, kažejo, da je, kot poudarja, tesne vezi stkala s Francijo.

84 Vendar take vezi same po sebi ne morejo pomeniti, da je tožeča stranka v referenčnem obdobju dejansko ohranila običajno prebivališče v tej državi.

85 Na prvem mestu, običajno prebivališče tožeče stranke ne more biti v Franciji zato, ker je v tej državi živela, študirala in delala na začetku poklicne poti pred začetkom referenčnega obdobja. Dejstvo, da je tožeča stranka živela v državi in bila v njej vključena v dejavnosti, povezane s takratno starostjo, je torej del njene osebne zgodovine, ne more pa samo po sebi pomeniti, da je v tej državi ohranila običajno prebivališče.

86 Na drugem mestu, enako velja za okoliščino, da bližnji sorodniki tožeče stranke prebivajo v Franciji. Ta okoliščina ne dokazuje, da tožeča stranka ni stkala trajnih razmerij zunaj te države. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da sorodstveno razmerje ni nujno odločilno za opredelitev običajnega prebivališča osebe, ki je ustvarila svojo družino. Ne da bi se zanikal pomen tega razmerja, je dejstvo, da uradnik ali uslužbenec prebiva v določeni državi z ženo in otroki, od katerih je vsak vključen v dejavnosti, ki ustrezajo njegovemu življenjskemu obdobju (delo, šola, vrtec), lahko pomembno, ko je treba določiti kraj običajnega prebivališča v smislu člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

87 Res je, da tožeča stranka trdi, da je ženo spoznala v Franciji. Vendar ženi ta okoliščina ni preprečila, da se ji ne bi 25. avgusta 2014 pridružila v Bruslju, kot je tožeča stranka sama navedla, da bi tam ustvarila družino, pri čemer je žena tam sklenila pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas in določila davčno rezidentstvo v tej državi. Na območju, kjer se državljani Unije lahko gibljejo po svoji volji in kjer je prepovedana diskriminacija na podlagi državljanstva, določitev običajnega prebivališča za uradnika ali uslužbenca ne more izhajati iz državljanstva njegove žene.

88 V zvezi s tem je tožeča stranka v odgovor na vprašanje, ki ga je postavilo Splošno sodišče, dodala, da čeprav se ji je žena v Bruslju pridružila leta 2014, to je več kot eno leto po začetku dela za Komisijo, se to ni zgodilo zato, ker sta se odločila v Belgiji določiti glavno središče svojih interesov, ampak zato, ker je bila tri mesece noseča in je med nosečnostjo želela živeti pri možu. Poleg tega naj bi žena v Franciji obdržala podjetje, ki naj bi med celotnim referenčnim obdobjem mirovalo.

89 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeča stranka z navajanjem te okoliščine pojasnjuje osebne razloge, iz katerih se ji je žena leta 2014 pridružila v Bruslju. Vendar se taki preudarki glede na sodno prakso ne morejo upoštevati pri določitvi kraja običajnega prebivališča v smislu člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. V skladu s sodno prakso Splošno sodišče namreč ne more odločiti o subjektivnih razlogih, iz katerih se je oseba z družino naselila v določeni državi (glej v tem smislu sodbo z dne 25. septembra 2014, Grazyte/Komisija, T-86/13 P, EU:T:2014:815, točki 56 in 57).

90 Na tretjem mestu, tudi na podlagi materialnih okoliščin, ki jih je poudarila tožeča stranka, ni mogoče šteti, da je njeno običajno prebivališče v celotnem referenčnem obdobju ostalo v Franciji. Dejstvo, da je v tej državi obdržala nepremičnino, tako ne dokazuje njenega namena, da v tej državi določi stalno ali običajno središče svojih interesov. Ta nepremičnina v bližini doma njenih staršev ter bratov in sester je lahko bila naložba ali sekundarno prebivališče, v katerem družina tožeče

stranke prebiva ob koncih tedna in med počitnicami. V zvezi s tem je zgovorno, da tožeča stranka zadevne nepremičnine v Compiègnu (Francija) ob začetku dela za Komisijo leta 2013 ni prijavila kot kraj prebivališča.

91 Tudi številka mobilnega telefona in bančni račun v Franciji nista pomembna (glej v tem smislu sodbo z dne 28. novembra 2019, Wywiał-Prząda/Komisija, T-592/18, EU:T:2019:820, točka 65). Tožeča stranka je lahko imela številko mobilnega telefona tudi v Belgiji ali menila, da bo z ukinitvijo stroškov mednarodnih povezav ceneje ohraniti naročnino pri francoskem operaterju. Poleg tega je tožeča stranka imela bančni račun v Belgiji. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da dokumenti, ki jih je tožeča stranka predložila, da bi dokazala resničnost plačil, opravljenih na avtocestnih cestninskih postajah v Franciji, kažejo, da so bila ta plačila v zadevnem obdobju izvedena s kartico, povezano z računom, odprtim pri belgijski banki.

92 Na četrtem mestu, dejstvo, da je za Komisijo delala v okviru pogodbe za določen čas, ne preprečuje ugotovitve, da se je tožeča stranka, tudi če te pogodbe ni bilo mogoče podaljšati po obdobju šestih let, preselila v Bruselj zaradi tega, da v tem kraju ostane. Dokaz za to je, da je ob izteku te pogodbe delo iskala v Belgiji, ne v Franciji, v institucijah Unije in da se je prijavila kot iskalec zaposlitve.

93 Poleg tega dejstvo, da je v obdobju zaposlitve pri Komisiji prejemala izselitveni dodatek, ni pomembno za presojo pravice tožeče stranke do izselitvenega dodatka med zaposlitvijo v agenciji REA. Iz člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom namreč izhaja, da je treba to pravico preučiti ob začetku dela. Ker so med iztekom pogodbe, sklenjene s Komisijo, in začetkom veljavnosti pogodbe, sklenjene z agencijo REA, pretekli štirje meseci, je bilo treba pravico do izselitvenega dodatka znova preučiti ob začetku dela tožeče stranke v tej agenciji (glej v tem smislu sodbo z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija, T-273/17, EU:T:2018:480, točka 112).

94 V zvezi z obdobjem po 30. aprilu 2019 tožeča stranka poudarja, da čeprav je v Belgiji ostala do 31. avgusta 2019, je to storila zato, ker se je iztekla njena pogodba, sklenjena s Komisijo, in ker je čakala rezultata postopkov zaposlovanja, ki sta ju organizirali Komisija in REA ter v katerih je sodelovala med izvajanjem te pogodbe.

95 V podporo tem trditvam tožeča stranka navaja, da je od 16. maja 2019, to je 15 dni po izteku pogodbe s Komisijo, prejela spodbudno sporočilo agencije REA, ki ji je odprlo možnost zaposlitve v tej agenciji, in da je ponudbo te agencije prejela že 7. junija 2019, to je šest tednov po izteku pogodbe. Zelo hitro naj bi bila torej prepričana, da bo lahko nadaljevala poklicne dejavnosti v agenciji Unije.

96 V teh okoliščinah naj bi glede na kratko obdobje, ki jo je ločevalo od začetka dela za agencijo REA in ki se je poleg tega delno prekrivalo s poletnimi počitnicami, menila, da ni koristno, da se z družino preseli v Francijo, čeprav je v tej državi ohranila običajno prebivališče.

97 Komisija pa meni, da je bilo običajno prebivališče tožeče stranke v štirimesečnem obdobju med 1. majem in 31. avgustom 2019 v Belgiji. Tožeča stranka naj namreč ne bi dokazala, da je bilo v tem obdobju njeno običajno prebivališče zunaj te države. Poleg tega naj bi bil očitno njen namen, da temu prebivališču podeli neprekinjenost, ki izhaja iz življenjskih navad, s tem, da je v njem prebivala z ženo, ki je tudi delala v Belgiji, in otrokoma, ki sta obiskovala šolo oziroma vrtec. Nazadnje, odločila naj bi se, da se kot brezposelna oseba prijavi v Belgiji in v tej državi išče zaposlitev.

98 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se z okoliščinami, ki jih je tožeča stranka navedla za obdobje, ki je sledilo opravljanju dela v Komisiji, ne more podvomiti o analizi, opravljeni v točkah od 80 do 93 zgoraj, ob koncu katere je bilo ugotovljeno, da je tožeča stranka v referenčnem obdobju, ki vključuje obdobje, v katerem je opravljala delo v Komisiji, imela običajno prebivališče v smislu člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom v Belgiji, to je državi zaposlitve, ki je tudi država njenega državljanstva.

99 Nasprotno, te okoliščine še zdaleč ne ovržejo stališča, da je imela med 1. majem 2013 in 31. avgustom 2019 običajno prebivališče v Belgiji, ampak ga krepijo, ker dokazujejo, da dela ni iskala v Franciji, ampak v Belgiji, kar torej kaže njen namen ostati v zadnjenavedeni državi.

100 Iz te analize dejanskega stanja izhaja, da okoliščine, na katere se sklicuje tožeča stranka, obravnavane skupaj ali ločeno, ne vplivajo na utemeljenost presoje Komisije glede kraja, v katerem je imela običajno prebivališče v referenčnem obdobju: dejstvo, da je v Belgiji prebivala z ženo in otrokoma, od katerih je bil vsak vključen v dejavnosti, ki ustrezajo njegovemu življenjskemu obdobju, kaže, da je bilo običajno prebivališče tožeče stranke v tej državi, kot je ugotovila Komisija.

101 Odločitev Splošnega sodišča bi bila enaka, če – kot je trdila tožeča stranka – bi bilo treba domnevati, da delo, ki ga je opravljala za Komisijo v obdobju med 1. majem 2013 in 30. aprilom 2019, ne bi moglo ustvariti trajnih vezi z Belgijo.

102 V tem primeru bi bilo treba namreč ugotoviti, kot je storila Komisija, da dejstvo, da je tožeča stranka po izteku pogodbe, sklenjene s to institucijo, z ženo in otrokoma ostala v Belgiji in se v tej državi prijavila kot iskalec zaposlitve, čeprav za zelo kratko obdobje, zadostuje za dokaz, da je bilo njeno običajno prebivališče v tej državi.

103 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu s sodno prakso dejstvo, da oseba ohrani prebivališče v državi zaposlitve za zelo kratek čas v desetletnem referenčnem obdobju, zadostuje, da izgubi pravico do izselitvenega dodatka ali da se ji ta pravica zavrne (glej točko 40 zgoraj).

104 Tako bi se domneva, na katero se sklicuje tožeča stranka, če bi bila podana, izkazala za brezpredmetno, ker ne bi spremenila presoje Komisije v izpodbijani odločbi, saj elementi, ki jih je poudarila ta institucija, zadostujejo za ugotovitev, da je bilo njeno običajno prebivališče v delu referenčnega obdobja v Belgiji.

105 Skratka, ker dokazno breme glede neobstoja trajnih vezi v državi zaposlitve nosi tisti, ki zahteva izselitveni dodatek (glej točko 42 zgoraj), je treba ugotoviti, da v obravnavani zadevi tožeča stranka ni dokazala, da je imela v celotnem referenčnem obdobju običajno prebivališče zunaj Belgije.

– Primerjava položaja tožeče stranke v obravnavani zadevi in položaja tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17)

106 Tožeča stranka trdi, da je v nasprotju s tem, kar trdi Komisija, njen položaj drugačen od položaja tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480), ki jo Komisija navaja v izpodbijani odločbi. V nasprotju z njo naj bi se tožeča stranka v navedeni zadevi namreč poročila z belgijsko

državljanko, študirala, prebivala in delala v Belgiji v celotnem referenčnem obdobju, v tem obdobju delala za Komisijo na podlagi pogodbe o začasnem delu in torej za račun belgijske družbe ter predtem nezakonito prejemala izselitveni dodatek.

107 Komisija izpodbija te trditve.

108 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Splošno sodišče v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480, točka 91), zavrnilo tožbo za razglasitev ničnosti odločbe, s katero je bil izselitveni dodatek iz člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom tožeči stranki zavrnjen ob začetku dela za agencijo Unije v Bruslju.

109 Ta odločba je bila sprejeta, ker je imela tožeča stranka v navedeni zadevi belgijsko državljanstvo ter je neprekinjeno prebivala v Bruslju v celotnem desetletnem referenčnem obdobju, sklenila v Belgiji zakonsko zvezo z belgijsko državljanko, dobila v tej državi tri otroke, rojene v Bruslju, in opravljala zasebno poklicno dejavnost v vmesnem obdobju med pogodbama, sklenjenima z institucijama Unije.

110 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, je njen položaj podoben položaju tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480), ker sta tožeči strani v obeh zadevah belgijska državljana ter sta prebivali v Bruslju v celotnem referenčnem obdobju ali delu tega obdobja, tam sklenili zakonsko zvezo, dobili otroke, sklenili začasne pogodbe z institucijami in agencijami Unije in ostali v tem kraju v času med dvema od teh pogodb.

111 Res je, da je tožeča stranka v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480), svojo ženo, belgijsko državljanko, spoznala v Belgiji, medtem ko je tožeča stranka v obravnavani zadevi svojo ženo, francosko državljanko, spoznala v Franciji, preden je odšla na delo v Komisijo. Vseeno sta zadevni osebi v obeh primerih v celotnem referenčnem obdobju ali velikem delu tega obdobja živeli v državi zaposlitve z ženo in otroki.

112 Točno je tudi, da je tožeča stranka v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480), v obdobju med pogodbama, sklenjenima z Unijo, delala za belgijske družbe za zagotavljanje začasnega dela, medtem ko se je tožeča stranka v obravnavani zadevi prijavila kot brezposelna oseba in iskalec zaposlitve v Belgiji. Vendar ta razlika ni upoštevna za določitev običajnega prebivališča tožeče stranke. Sodišče Unije namreč ne more pripisati pravnih posledic v zvezi z izselitvenim dodatkom odločitvi uslužbenca, da se v isti državi prijavi kot iskalec zaposlitve (kot je storila tožeča stranka v obravnavani zadevi) ali da dela za institucijo Unije prek družbe za zagotavljanje začasnega dela, saj lahko ta odločitev temelji na subjektivnih razlogih, ki izhajajo iz zasebnega življenja in se zato ne morejo upoštevati pri uporabi člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (glej točko 89 zgoraj).

113 Upoštevno ni niti dejstvo, da je tožeča stranka v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480), predtem nezakonito prejemala izselitveni dodatek. Kot je bilo namreč odločeno v točki 112 navedene sodbe, ker ni kontinuitete med različnimi pogodbami, ki so bile sklenjene med tožečo stranko ter institucijami in organi Unije, je treba pravico do tega dodatka na novo presoditi ob vsakem novem začetku dela zadevne osebe. Dejstvo, da je predtem nezakonito prejemal izselitveni dodatek, tako ne more

vplivati na odločbe, ki se v zvezi s tem dodatkom za zadevnega uradnika ali uslužbenca sprejmejo pozneje. V teh okoliščinah Splošno sodišče ne razume, kako bi ta okoliščina lahko bila razlog za presojo, ki jo mora organ opraviti v drugem primeru.

114 Trditev je torej treba zavrniti.

– *Posledice, ki bi po mnenju tožeče stranke izhajale iz stališča, ki ga je sprejela Komisija*

115 Tožeča stranka meni, da bi stališče Komisije, da ji zavrne izselitveni dodatek, imelo nezadovoljive rezultate za Unijo ter njene uradnike ali uslužbence. V podporo svojemu stališču tožeča stranka navaja te štiri trditve:

– dovolj bi bilo, da Komisija po svoji volji odloži začetek dela uslužbenca, ki je v okviru prejšnje pogodbe zakonito prejemal izselitveni dodatek, da bi mu ta dodatek odvzela;

– uslužbenci bi bili spodbujeni k prikazu stroškov selitve v drugo državo, da bi še naprej prejemali izselitveni dodatek, do katerega bi imeli pravico pri prejšnji zaposlitvi, medtem ko bi že sprejeli ponudbo za zaposlitev, ki bi začela učinkovati nekaj mesecev pozneje v agenciji s sedežem v istem kraju;

– člen 27 Kadrovskih predpisov, v skladu s katerim morajo biti uradniki izbrani na najširšem možnem geografskem območju, ne bi bil upoštevan, če bi se uslužbenci, zaposleni na podlagi pogodbe in z izkušnjami v institucijah Unije, lahko odpovedali nadaljevanju kariere v teh institucijah, da bi se vrnili v državo izvora;

– okvir, v katerem je bil pripravljen člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, se je sčasoma bistveno spremenil; zdaj se redkeje zgodi, da se oseba v institucijah Unije takoj zaposli kot uradnik.

116 Komisija izpodbija te trditve.

117 Na te trditve Splošno sodišče odgovarja, kot sledi.

118 Prvi dve trditvi temeljita na premisi, da tožeča stranka ni mogla vzpostaviti trajnih odnosov z državo zaposlitve v obdobju, v katerem je delala kot pogodbeni uslužbenec za Komisijo.

119 Iz točk od 75 do 93 zgoraj pa je razvidno, da je tožeča stranka v določenem trenutku v obdobju, v katerem je delala za Komisijo, običajno prebivališče preselila v Belgijo.

120 Ker je treba šteti, da je tožeča stranka v obdobju, v katerem je bila v službi Komisije, imela običajno prebivališče v Belgiji, ne bi mogla zahtevati izselitvenega dodatka, tudi če bi se med 1. majem in 31. avgustom 2019 preselila nazaj v Francijo.

121 V teh okoliščinah institucija ali agencija Unije ne bi mogla biti spodbujena, da v podobnih primerih odloži začetek dela uslužbenca, ki je v okviru prejšnje pogodbe zakonito prejemal izselitveni dodatek, da bi mu ga odvzela.

122 Vsekakor institucija ali agencija, ki bi ravnala tako zgolj s tem namenom, ne bi izpolnila dolžnosti skrbnega ravnanja, ki mora voditi njene odločitve. Ta dolžnost zlasti pomeni, da institucija ali agencija pri odločanju o položaju uradnika upošteva vse dejavnike, ki bi lahko vplivali na njeno

odločitev, in da pri tem upošteva ne le interes službe, temveč tudi interes zadevnega uradnika ali uslužbenca (glej v tem smislu sodbi z dne 28. maja 1980, Kuhner/Komisija, 33/79 in 75/79, EU:C:1980:139, točka 22, in z dne 29. junija 1994, Klinke/Sodišče, C-298/93 P, EU:C:1994:273, točka 38).

123 Prav tako ne bi bilo koristno, da ta uslužbenec prikaže stroške selitve v drugo državo, da bi še naprej prejemal dodatek, do katerega je imel pravico pri prejšnji zaposlitvi.

124 Glede tretje trditve, ki jo je navedla tožeča stranka, je treba ugotoviti, da iz razlogov, navedenih v zvezi s prvima dvema trditvama, ne obstaja tveganje, da bi se uslužbenci z izkušnjami v teh institucijah ali agencijah po prekinitvi med dvema pogodbama odpovedali nadaljevanju kariere samo zato, ker bi v okviru nove zaposlitve izgubili pravico do izselitvenega dodatka. Vsekakor je namen člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom zagotoviti večnarodnost institucij. Tudi to trditev je torej treba zavrniti.

125 Enako velja za četrto trditev tožeče stranke. Ob domnevi, da so potrjene, spremembe, ugotovljene v karieri uradnikov, ne morejo vplivati na uporabo pravil, katerih zakonitost se ne izpodbija, saj sodišče Unije nima pristojnosti, da na lastno pobudo spremeni pogoje, pod katerimi se izplačuje izselitveni dodatek.

126 Tako je treba trditve tožeče stranke, omenjene v točki 115 zgoraj, zavrniti.

127 Glede na vse navedeno je treba odločiti, da tožeča stranka ni dokazala, da je imela v celotnem referenčnem obdobju običajno prebivališče zunaj države zaposlitve v smislu člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

128 Zato je treba zavrniti edini tožbeni razlog in posledično tudi tožbo.

Stroški

129 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

130 Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Komisije naloži, da nosi svoje stroške in stroške Komisije.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. LF se naloži plačilo njegovih stroškov in stroškov, ki jih je priglasila Evropska komisija.

Gervasoni Nihoul Frendo

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 15. septembra 2021.

Podpisi